

DEEL I:

**AGTERGROND TOT DIE MOTIVERING VAN DIE MISSIONÊRE
DIAKONAAT**

Hierdie gedeelte van die studie bestaan uit een hoofstuk as inleiding en motivering tot die studie. Die lewe is almeer geïntegreerd en word almeer holisties benader. Dit opsigsself vra dat daar na die bediening van die kerk gekyk sal word, dat daar 'n baie meer geïntegreerde, holistiese bediening sal wees. Daar sal in hierdie hoofstuk gewys word op die teologiese sowel as kontekstuele nood wat vra na 'n missionêr-diakonale bediening. Dit bied ook 'n oorsig oor die geheel van die studie.

HOOFSTUK 1

BELANGRIKHEID VAN 'N STUDIE IN MISSIONÊRE DIAKONAAT

1. INLEIDEND

Die begrip Missionêre Diakonaat is nie 'n totaal nuwe begrip nie, maar 'n redelike jong begrip binne die teologie. Met die begrip word eerstens gepoog om die gesonde spanning tussen die *kerugma en diakonia* aan te dui, en tweedens om dit sinvol te handhaaf.

In die literatuuroorsig is gevind dat daar inderdaad baie gewerk is op die twee afsonderlike temas: sending en diakonaat. Daar is wel ook 'n hele aantal werke wat handel oor sekere aspekte van die diakonaat in die sending. Veral die Wêreldraad van Kerke het vroeër reeds, maar veral vanaf die sestigerjare, al meer gefokus op sosiale nood. So het die kerk al meer aandag gegee aan sake soos ontwikkeling (vgl Pieterse 2001:109; Bruwer 1994:19-28). Dit blyk ook dat baie navorsers en skrywers die diakonale aspek eenvoudig aanvaar as deel van die sending, en visa versa. So word dit telkens slegs maar 'n onderafdeling van 'n bepaalde studie (vgl Karres 1969, Verkuyl sd, Jongeneel 1991). In die sending word daar nie werklik aandag gegee aan die diakonaat as sodanig nie, daar word meer aandag gegee aan sosiale omvorming en bevryding. Daar kon nie 'n studie gevind word wat spesifiek Missionêre Diakonaat begrond nie, die naaste hieraan was Crafford (1966). Tog is dit 'n saak wat in 'n mindere of meerdere mate deurlopend aandag gekry het. Bosch het byna in elke studie (1968, 1979, 1980, 1991) hierdie spanning tussen woord- en daadverkondiging probeer aandui. In die tagtiger jare het JH Smit 'n reeks artikels geskryf wat direk of indirek hierop betrekking het (1981, 1982, 1988a, 1988b, 1990, 1991).

Die studie is uiters noodsaaklik en wel om die volgende redes:

- Die term Missionêre Diakonaat, sowel as die praktyk daarvan, is problematies, daarom is dit noodsaaklik om teologies hieroor te besin.
- Die studie is uiters aktueel, aangesien dit handel oor 'n saak wat die kerk in sy diepste wese raak, terwyl die kerk (Ned Geref Kerk) tans in Suid-Afrika weer duidelikheid moet kry oor sy rol in 'n nuwe bedeling.

- Daar is min of geen navorsing gedoen oor spesifiek Missionêre Diakonaat nie, alhoewel die spanning tussen Woord- en daadverkondiging van die vroegste tye kom en dit gereeld tot spanning binne die Christendom lei. Die studie wil hieraan aandag gee in die nuwe konteks waarin die kerk in Suid-Afrika hom tans bevind, nie as 'n stuk bevrydingsteologie nie, maar juis reformatories as Missionêre Diakonaat. “Die naam ‘reformatories’ het nie 'n *kerklike* betekenis nie (lidmaatskap van byvoorbeeld die Gereformeerde of Nederduits Gereformeerde Kerk). Dit het ook nie 'n *konfessionele* konnotasie nie (aanvaarding van bepaalde belydenisskrifte uit die sestiende eeu). Dit sny deur kerklike en konfessionele grense. Dit het 'n *lewensbeskoulike* betekenis, dit bind mense uit verskillende kerke saam wat op dieselfde wyse na God se skepping kyk” (Van der Walt 1995:26).
- Die studie is uiters belangrik vir die kerk (veral die Ned Geref Kerk), omdat daar ter wille van geloofwaardigheid en identiteit, in die praktyk hieraan aandag gegee sal moet word.

2. DIE TEOLOGIE VRA NA BESINNING OOR DIE TERM MISSIONÊRE DIAKONAAT

Die studie handel oor beide begrippe, sending en diakonaat, asook hulle verhouding tot mekaar in die teologie en praktyk. Dit is baie duidelik uit die literatuur dat die twee begrippe duidelik geskei en onderskei word. In die studie sal dit duidelik blyk dat die begrippe duidelik verskillende beklemtonings het, maar dat dit in wese om die een bediening van die Woord gaan, en dat daarteen gewaak moet word om dit te skei. So ‘n teoretiese skeiding gee aanleiding dat die praktyk van die bediening geweldig verskraal word. Verder gee die feit dat dit ook in die kerklike strukture, by twee (afsonderlike) kommissies behoort daartoe aanleiding dat dit nie in die praktyk van die kerk se lewe tot die wese van die kerk se bediening hoort nie. Dit blyk baie duidelik uit die verslag van die sub-kommissie Sendingdiens en Diakonaat aan die ASSK vergadering 4 Maart 1998, nl dat sendingkommissies die fisiese nood doodeenvoudig aan die diens van barmhartigheid oorlaat wat, as gevolg van die oorlewingstryd van die bestaande werk, nie ook nog aandag kan gee aan 'n sendingdimensie van die barmhartigheid nie. So verwys Smit (1991), in navolging van Bosch (1979), na ‘n aantal eensydige benaderings wat omskryf word as:

- Verskraalde evangelie
- Verwaterde evangelie
- Funksionele evangelie
- Amptelike evangelie
- Ekklesiosentriese benadering.

Hy pleit vir 'n Koninkryksbenadering, want die kerk bestaan nie ter wille van homself nie, maar ter wille van die wêreld. Dit is juis in 'n poging om aan hierdie eensydige benaderings te ontkom dat aandag gegee moet word aan die Missionêre Diakonaat.

Sending en diakonaat is twee omvattende begrippe wat beide tot die wese van die ware kerk behoort. Dit is ook twee begrippe wat byna al die werk van die kerk kan insluit. In die praktyk is dit egter die geval dat sending en diakonaat, as gevolg van ekonomiese en ander omstandighede, al meer afgeskaal, gekanaliseer, verpolitiseer of geprivatiseer word. Die vraag is egter wat verstaan word onder die term Missionêre Diakonaat. Die term Missionêre Diakonaat sou vanuit twee gesigspunte beskryf kon word, nl

- Die tradisionele diakonale dienste in die sending bv sendingskole, hospitale, ens.
Met ander woorde, hier word gekyk na die diakonale dimensie van die sending.
- Of dit kan beskryf word vanuit die sendingdimensie van die diakonaat bv straatkinders, bejaardesorg, ens.

Dit wil dus voorkom of daar 'n keuse gemaak sal moet word of die Missionêre Diakonaat beskryf gaan word vanuit of die missionêre of diakonale aspek daarvan. Die diakonaat het nog altyd, veral binne die Ned Geref Kerk, in 'n mindere of meerdere mate binne die sending gefunksioneer. In die huidige situasie is dit ongelukkig so dat meeste van hierdie oorspronklike diakonale dienste in die sending bv sendinghospitale, sendingskole ens aan die staat oorgegee is. Daar word ook nie - volgens die sendingtradisie dat sending daar ver is - nuwe sendingvelde ontwikkel nie. Die kerk sal dus werklik opnuut moet dink oor sending, en begrip kry vir die

plaaslike sending en diakonaat.

Aan die ander kant is dit waar dat die diakonaat nog altyd baie na binne gerig was en is, miskien veral binne die Gereformeerde tradisie. Karres (1969:8) skryf oor die Nederlands gereformeerde protestantisme die volgende: “Nog in de dertiger jaren was de leus, die de diakenen in velerlei toonaard werd ingeprent: geen dubbele bedeling! Wij zorgen voor *onze eigen armen* (klem myne) geheel”.

In hierdie studie sal gefokus word op beide die sendingdimensie “om te stuur” (Dubose 1983:24-27) in die diakonaat, sowel as die diakonale dimensie in die sending. Daar word doelbewus gekies om die twee nie te skei deur vanuit òf die een, òf die ander dimensie te skryf nie, want die twee begrippe gryp in mekaar in, daarom word vanuit die Missionêre Diakonaat geskryf, en nie vanuit die sending of die diakonaat as sodanig nie. Die eerste en primêre opdrag wat God aan die mens gee (Gen 1:26-28), is nie "geestelik", bv om te bid of kerk te bou nie, maar om die tuin te bewerk, die wêreld te regeer en te bewaak. Christus se latere sendingbevel (Matt 28:19) mag nooit in isolasie van hierdie eerste kultuuropdrag gesien word nie (Van der Walt 1995:20-23).

Volgens die Skrif moet ons *in* ons kulturele aktiwiteit die verlossing in Christus verkondig. God se twee opdragte is een. Die een faset daarvan is dus nie belangriker as die ander nie, omdat dit geesteliker of heiliger as die ander sou wees. Ware Christelike evangelisering is altyd sosiale aksie en ware Christelike sosiale aksie is altyd evangeliserend van aard! Die terme “evangelisering” en “sosiale aksie” is bowendien baie eng en uiters vaag (Van der Walt 1995:20).

3. DIE KONTEKS VRA NA BESINNING OOR MISSIONÊRE DIAKONAAT

3.1 Kerklike konteks

Die kerk bevind hom tans in 'n uiters onsekere en "identiteitslose" tyd in Suid-Afrika. Daar word opnuut besin oor die roeping van die kerk, aangesien die kerk ook 'n identiteitskrisis beleef, veral rondom sy bediening na buite. Dit blyk baie duidelik uit die volgende verslag van die Kommissie vir Sendingdiens en Diakonaat aan die ASSK.

Daar is indringend besin oor die werksterrein van hierdie kommissie. Wat word bedoel met sendingdiens en dan diakonaat? Wanneer is dit sending-gerigte diakonaat? Gaan dit hier bloot om interkerklike hulpverlening? Het gewone gemeentediakonaat ook 'n missionêre dimensie en wat behels dit? Hoe verskil die werk van hierdie kommissie van byvoorbeeld die SKDB's en die AKDB? Is daar hoegenaamd plek vir hierdie kommissie in 'n nuwe sendingsituasie waarin sendingskole, sendinghospitale en ander sodanige inrigtings verdwyn het? Het ons sendingbetrokkenheid steeds 'n diakonale dimensie? Sou daar nie ten minste oorweging gegee moet word aan 'n ander naam vir die kommissie nie? (4 Maart 1998).

Dit is 'n feit dat daar nie anders oor die sending gepraat kan word as vanuit 'n trinitariese sowel as holistiese benadering nie: dus, die sending van die ganse Kerk van Christus wat gerig is op die ganse wêreld en die ganse mens. Dit is dan ook wel waar dat: "Swart kerke (bv die SARK-groep) al meer sosiaal-polities betrokke geraak het, terwyl die blanke kerke (bv die drie Afrikaanse Susterskerke) hulle al meer piëtisties-individualisties uit die politiek-sosiale sfeer onttrek het. Ons sou die een groep die Ekumeniese Christene, en die ander die Evangeliese Christene kon noem" (Van der Walt 1995:2).

Binne Suid-Afrika is dit ook so dat elke gemeenskap en bevolkingsgroep 'n sendingveld geword het. Elke gemeenskap en bevolkingsgroep stel dan ook besondere eise aan die sending, aangesien Suid-Afrika 'n Derde Wêreldland is met 'n baie sterk Westerse inslag, waar pre-modernisme, modernisme, post-modernisme en totale ongeskooldheid hand aan hand loop. Daar is 'n "afvalligheid" by die gevestigde kerke en jonger kerke wat al meer teologies selfstandig word. Finansiële bly die jonger kerke egter in meeste gevalle totaal en al afhanklik van die gevestigde kerk.

Die vraag ontstaan of die kerk besig is met sending, òf diakonaat, òf Missionêre Diakonaat wanneer hy die jonger kerke ondersteun. Moet en mag hierdie kerke afhanklik bly van die gevestigde kerke? Dit is ook so dat 'n sendingveld binne die gevestigde kerk ontstaan het, wat geweldige eise aan die bediening stel. Sending is dus nie meer 'n geografiese begrip (sending oor landsgrense heen nie), of kleurbegrip (van wit na swart nie), maar het 'n geestelike begrip geword

(oorskryding van grense tussen geloof en ongeloof). Die verhouding tussen *diakonia en kerugma* moet bepaal word, asook op watter voorwaardes hulle geskei en onderskei kan word.

In die tweede plek is dit so dat daar al meer klem gelê word op die totale nood van mense in die Suid-Afrikaanse situasie, en dus noodwendig op die diakonaat. Skielik pak die regering 'n HOP-program aan. Daar word klem gelê op die agtergeblewenes, regstellende aksie word toegepas wat sy eie maatskaplike-, en geloofskrisisse skep. Die subsidies wat die barmhartigheidsdienste van die kerk van die staat ontvang het, word skielik verminder. Dit beteken dat die kerk sy diakonale werk in 'n groot mate afskaal. Daar word groot klem gelê op ontwikkeling, en die kerk raak ook daarby betrokke, bv KOD (Kerklike Ontwikkelingsdiens). Omdat die armoede-vraagstuk, asook die sendingveld in Suid-Afrika al groter word, is die verhouding tussen sending en diakonaat uiters aktueel. 'n Verdere vraag is wát die verband moet wees tussen Christelike diensbetoon en die diens van staatkundige en humanitêre sosiale instellings (De Villiers 1995:558-569). Vroeër was die vraag binne die konteks van 'n welvaartstaat en welvaartsfilosofie. Vandag is dit al meer in 'n sosialistiese konteks.

'n Derde probleem wat bepalend is om Missionêre Diakonaat te verstaan, is die feit hoe ons die kerk en die rol van die kerk sien. Dit is 'n wesenlike vraag of 'n tradisionele blanke Ned Geref Kerk 'n relevante bediening in die huidige konteks in Suid-Afrika sal kan lewer.

As 'n mens die besondere en onbenydenswaardige posisie van die NG Kerk in oënskou neem, is dit baie duidelik dat dit slegs fundamenteel sal verander as die NG Kerk een word met die Verenigende Gereformeerde Kerk. As een kerk sal die vroeëre NG Kerkfamilie meer invloed in die samelewing hê. Slegs kerkvereniging sal die geloofwaardigheidsprobleem van die NG Kerk uit die weg ruim en sorg dra dat blanke lidmate nader aan die nood, in swart geledere, sal kan kom. Kerkvereniging is, met ander woorde, ook gesien vanuit die gesigspunt van barmhartigheidsdienste, afgestem op die HOP, prioriteit nommer een (De Villiers 1995:568).

Missionêre diakonaat is belangrik vir die praktyk van ons Christenskap. Die kerk, veral die Ned Geref Kerk, se geloofwaardigheid word sterk in twyfel getrek. Dit is ook waar dat die Kerk in baie gevalle letterlik *vér* van die nood af is, die nood in armblanke gemeenskappe, maar ook en

veral van nie-blanke gemeenskappe. Belangriker is dat die Ned Geref Kerk nie meer oor behoorlike barmhartigheidsdienste beskik wat uitreik na mense buite die kerk nie. Om net 'n idee te kry oor die veelsydigheid van die nood (in Suid-Afrika), word slegs enkele standpunte of gevolgtrekkings deurgegee.

3.2 Die Suid Afrikaanse konteks

3.2.1 Algemeen

Hendriks (2001 b:65-72) maak die volgende opmerkings uit die gegewens van sensus 1996:

- Die Suid-Afrikaanse samelewing is besig om te verstedelik, wat aanleiding gee tot 'n sukses ge-oriënteerde samelewing wat individualisties ingestel is en waar gesinne en families dikwels in die slag bly.
- Die 1500 jaar oue Christendom paradigma, waar daar 'n noue verhouding tussen die staat en die kerk was, het geëindig in 1994 toe 'n sekulêre bedeling aangebreek het. Vroeër was die kerk, die staat, en die staatsinstellings, bv skole verantwoordelik vir die morele waardes in die samelewing wat deur wetgewing bepaal is. In die nuwe bedeling staan "menseregte" voorop, en elkeen moet vir hom- of haarself besluit.
- Die manier waarop mense oor die waarheid dink, verander vinnig. Vir ouer mense is die waarheid in tradisies gesetel, en sekerheid in hoe dinge altyd gedoen is. Vandag se samelewing is meer gebruikers ge-oriënteerd en word meer rasioneel benader en volgens feite bestuur.
- Die jonger geslag is deel van 'n post-moderne reaksie teen die Westerse kapitalistiese lewenstyl. "Life itself, experience, feeling, are becoming more and more important" (Hendriks 2001 b:68).
- Daar is ook 'n duidelike paradigmaskuif in gesag en kommunikasie, ons vind 'n verbruikers mentaliteit. Die kerk sal opnuut moet leer hoe om as dienskneg te kommunikeer, vanuit die mag van liefde en geloofwaardige getuienis.

Of al die bogenoemde opmerkings waar is van die 74% van die swart bevolking van Suid-Afrika is nie 'n uitgemaakte saak nie. Dit wil voorkom asof meeste van die gevolgtrekkings vanuit westerse denkpatrone gemaak word, aangesien dit tog duidelik is dat die AOK steeds en drasties groei. Hierdie kerke is in baie opsigte ook baie wetties in hulle opvattinge. Daar sal dus opnuut

gesorg moet word, veral rondom die Missionêre Diakonaat, dat die Suid-Afrikaanse kerk en Christendom veral vanuit 'n Afrika perspektief benader sal moet word en nie alleen vanuit 'n westerse perspektief nie.

3.2.2 MIV/Vigs.

Daar sal nie hier ingegaan word op die agtergrond, of 'n detail bespreking van MIV/Vigs nie. Slegs enkele statistieke en die invloed daarvan sal kortliks bespreek word.

Statistiese gegewens (Fast Facts 2002:5).

- Ongeveer 25% van alle verwagte moeders by voorgeboorte klinieke was HIV positief.
- Volgens die Mediese Navorsings Raad se verslag was 40 % van menslike sterftes tussen die ouderdom van 15-49 in die jaar 2000 as gevolg van Vigs, terwyl dit in 1995 slegs 9% was. Dit maak Vigs die grootste oorsaak van sterftes.
- 75 000 babas – 30% van babas van MIV positiewe moeders – word jaarliks MIV positief gebore.

Die invloed van MIV/Vigs (Fast Facts 2002:6-9).

- Die jaarlikse sterftes aan Vigs sal van 120 000 per jaar in 2000 styg tot tussen 354 000 en 383 000 in 2005 en tussen 545 000 en 635 000 in 2010.
- In 2005 sal alreeds 3,6 miljoen mense gesterf het aan Vigs.
- Volgens die Ontwikkelingsbank van Suid-Afrika sal Vigs-verwante sterftes in 2016 meer wees as die geboortes van daardie jaar.
- Ten minste 1 miljoen Suid-Afrikaanse kinders sal in 2004 wesies wees as gevolg van Vigs.
- In 2005 sal Vigs die volgende verspreiding onder Suid- Afrika se geskoolde werkers hê: 13% hoogs geskoolde werkers, 23% geskoolde werkers, 32% semi- of ongeskoolde werkers sal MIV positief wees.
- Daar word bereken dat daar 2 400 gemeenskaps gebaseerde gesondheidspanne nodig sal wees vir tuisversorging van Vigs pasiënte.
- Die sterftes in tronke in Suid Afrika het met 584% toegeneem in die laaste vyf jaar, hoofsaaklik as gevolg van Vigs. In 2010 sal daar jaarliks 45 000 gevangenis sterf as gevolg van Vigs.

Die kerk en MIV/Vigs

Dit is uit die bogenoemde baie duidelik dat hierdie nie die regering alleen se probleem is nie en dat die kerk voor geweldige uitdagings te staan kom (vgl Froise 2000:25-26).

- Mense word gekonfronteer met die dood en die lewe hierna. Sal die kerk daar wees wanneer mense die dood in die gesig staar? Wanneer families en gesinne die verlies van 'n geliefde moet verwerk?
- Daar is behoefte aan gemeenskaps-gebaseerde versorgingseenhede vir die siekes. Ook die gesinne moet versorg word, veral waar kinders wees agtergelaat word. Hier het die kerk 'n geweldige verantwoordelikheid teenoor die weduwees, wewenaars en die wese.
- Terminaal siek mense is gewoonlik die armste onder die armes, werkloos en dikwels verstoot deur die gemeenskap, familie en vriende. Die kerk het hier definitief 'n verantwoordelikheid, asook 'n rol om te speel.
- Die kerk moet 'n rol speel in die voorkomings- en versorgingsprogramme, maar ook om gesonde mense weer terug te lei en te begelei na die Bybelse beginsels vir verhoudings.

3.2.3 Armoede

Die grootste oorsaak van armoede in Afrika en Suid-Afrika is werkloosheid, en dit wil voorkom asof die gaping tussen ryk en arm al groter word.

Dr. Lawrence Schlemmer suggests that we may be heading towards an “enclave society” in which a form of socio-economic apartheid exists, with the employed sector of society progressing while the unemployed or marginally employed battle to survive. Professor Servaas van der Berg confirms this viewpoint when he says: “Unemployment is the primary cause of poverty and a major factor behind the widening socio-economic inequality” (Froise 2000:18).

Dit is nie altyd so maklik om onderskeid te maak tussen die feite en simptome van armoede en die oorsprong daarvan nie. “Not only are there several different dimensions of material and non-material poverty, but there is also a complex interaction between cause and effect, which makes it difficult to describe a state of poverty without considering those factors, themselves aspects of poverty, that cause further misery” (Wilson & Ramphela 1989:14).

Ten spyte van al die vooruitgang sal 46 % van Suid-Afrika se volwassenes ongeletterd bly (Fast Facts 2002:8). Nog 'n voorbeeld is dat die getal graad een leerlinge in KwaZulu-Natal met 20% of 67 000 afgeneem het tussen 1998 en 2001. Hierdie afname word toegeskryf aan ekonomiese tekorte wat veroorsaak word deur die versorging en begrafniskoste as gevolg van die Vigs pandemie. Een van die grootste probleme van die Christendom in Suid-Afrika is 'n gebrek aan visie om werklik die politiek-sosiaal-ekonomiese probleme aan te spreek. Dit is duidelik dat daar nie na enkelvoudige oplossings gekyk moet word nie, ook nie enkelvoudige bedienings nie, maar na 'n omvattende benadering.

4. DOELSTELLINGS EN WERKSWYSE

Faktore wat beperkend op die studie kan inwerk, is die omvattendheid van die begrippe sending en diakonaat. Die gevaar bestaan dat daar te wyd of te eng met hierdie begrippe gewerk kan word, sodat die verband tussen die twee of verskraal of heeltemal gerelativeer word. 'n Verdere beperkende faktor is die feit dat die studie vanuit die Ned Geref Kerk geskryf word, en verder vanuit 'n spesifieke bedieningsituasie in die Ned Geref Kerk. Gedagtig hieraan is die doel van die studie om binne die nuwe situasie waarin die kerk (veral die Ned Geref Kerk) hom in Suid-Afrika bevind, 'n omvattende, bevrydende, inspirerende visie te bied deur tot 'n missionêr-diakonale ekklesiologie te kom.

Die studie sal die volgende indeling volg.

DEEL I INLEIDENDE OPMERKINGS

Hoofstuk 1: Belangrikheid van 'n studie in die Missionêre Diakonaat

DEEL 2 BEGRIPSVERHELDERING

Hoofstuk 2: Die diakonale dimensie in die begrip Sending

Hoofstuk 3: Die missionêre dimensie in die begrip Diakonaat

Hoofstuk 4: Die begrip Missionêre Diakonaat

DEEL 3 TRINITARIESE BEGRONDING

Hoofstuk 5: God die Vader as bron, oorsprong en vervuller van die Missionêre

Diakonaat

Hoofstuk 6: Jesus Christus as model van die Missionêre Diakonaat

Hoofstuk 7: Die Heilige Gees as bemagtiger van die Missionêre Diakonaat

DEEL 4 EKKLESIOLOGIES-ESKATOLOGIESE BEGRONDING

Hoofstuk 8: Missionêre Diakonaat: Vergestaltung van die Koninkryk;
voortspruitend uit die verbond; en eskatologiese hoop.

Hoofstuk 9: 'n Missionêre ekklesiologie

DEEL 5 'N MISSIONÊR-DIAKONALE EKKLESIOLOGIE

Hoofstuk 10: Op weg na 'n missionêr-diakonale ekklesiologie

Hoofstuk 11: Implementering van die Missionêre Diakonaat in die ekklesiologie